

Arrest

nr. 252 204 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat W. DE MULDER, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 3 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat (Spanje). Het beroep dat de verzoekende partij aantekende tegen deze beslissing, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 15 juni 2020 met arrest nr. 236 857 verworpen. De

verzoekende partij tekent cassatieberoep aan tegen dit arrest. De Raad van State verklaart op 8 oktober 2020, met beschikking 13.995, het beroep niet toelaatbaar.

Op 31 juli 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13*quinquies*.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/12/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 15/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 7, 39/79, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

Zij meent ook dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Haar middel wordt als volgt toegelicht:

“II. Uiteenzetting van het middel

(…)

Verzoeker heeft een cassatieberoep op 17 juli 2020 ingediend tegen Uw arrest nr. 236.857 van 15 juni 2020 tot afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming. De procedure is nog steeds in behandeling.

Volgens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: ‘Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak. binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die met over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen ”.

De doeltreffendheid van het cassatieberoep vereist de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied, anders zou zijn beroep zonder voorwerp worden verklaard (RvV - arresten nr. 41.230 van 31 maart 2010 ; nr. 72.888 van 9 januari 2012 ; nr. 88.628 van 28 september 2012; nr. 155.126 van 22 oktober 2015; nr. 137.802 van 2 februari 2015 ; nr. 135.094 van 16 december 2014).

Indien de wet voorziet in een cassatieberoep en indien verzoeker gebruik heeft gemaakt van zijn recht om dit beroep in te stellen, moet de procedure kunnen worden voortgezet tot het einde ervan, hetgeen de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied vereist, zoals erkend door de Belgische Staat zelf. Dit beroep moet effectief en eerlijk zijn, net als elk ander rechtsmiddel, anders wordt het onbestaand. Zoals advocaat-generaal Mengozzi in zijn conclusie van 15 juni 2017 schreef (zaak C-181/16, Gnandi/ België):

“90. Wat de periode betreft na het arrest van de RVV van 31 oktober 2014 en na de instelling van het administratieve cassatieberoep tegen dat arrest, zij eraan herinnerd dat het Hof in het arrest van 28 juli 2011, Samba Diouf (C-69/10, EU:C:2011:524), heeft gepreciseerd dat richtlijn 2005/85 niet oplegt dat in rechtspraak in twee instanties wordt voorzien, alsook dat het beginsel van doeltreffende rechterlijke bescherming een particulier een recht op toegang tot een rechter verleent en geen recht op meervoudige aanleg. (39)

91 Uit de bovenstaande overwegingen volgt evenwel dat ten aanzien van de asielzoeker een terugkeerprocedure op grond van richtlijn 2008/115 kan worden ingeleid wanneer de wetgeving van een lidstaat in een dubbele aanleg voorziet en de asielzoeker toestaat op het grondgebied van die lidstaat te verblijven in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel in beroep of in cassatie.

Het arrest Gnandi spreekt zich niet uit over deze kwestie, maar bevestigt alleen dat het recht op een tweede jurisdictieniveau niet bestaat. Wat betreft de terugkeermaatregel tegen een asielzoeker en het georganiseerde beroep daartegen is het arrest Gnandi daarentegen zeer duidelijk (HvJ - arrest van 19 juni 2018, § 58):

“Hieruit volgt dat da in het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het beginsel van non-refoulement besloten liggende bescherming op het gebied terugkeerbesluiten en eventuele verwijderingsbesluiten, moet worden verzekerd door de persoon die om internationale bescherming verzoekt een recht toe te kennen op een doeltreffend beroep met van rechtswege schorsende werking bij ten minste één rechterlijke instantie” (in dezelfde zin - zien arrest van 18 december 2014, Abdida, C-562/13, EU:C:2014:2453, punten 52-53 ; arrest van 17 december 2015, Tall, C-239/14, EU:C:2015:824, punten 57-58).

De Belgische wet voorziet echter niet in een beroep met automatische opschortende werking tegen een verwijderingsmaatregel tegen een asielzoeker (artikel 39/79 van de wet van 25 december 1980), aangezien de opschorting moet worden aangevraagd.

Integendeel kan een cassatieberoep in bepaalde opzichten een opschortende werking hebben. Volgens artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet:

« Art. 9bis §1 (...) De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [] waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken (...).

Art. 9ter §2 (...) De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag ».

Een ontvankelijke asielzoeker in cassatie die een aanvraag tot verblijf op grond van artikelen 9bis en 9ter van de wet wenst in te dienen, wordt dus gelijkgesteld met een asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing is geweest (in dezelfde zin, zien infra het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 van het Grondwettelijk Hof): hij hoeft geen identiteitsdocument voor te leggen en hoeft zich dus niet tot zijn autoriteiten te wenden om dit te verkrijgen. Zolang het cassatieberoep niet wordt afgewezen, worden verzoekers volgens de wetgever nog steeds beschouwd als een asielzoeker die geen contact kan onderhouden met de autoriteiten van het land waarvoor hij een vrees voor vervolging inroept. Hoe kan het gerechtvaardigd zijn dat een asielzoeker in cassatie daarentegen rechtstreeks kan worden gerepatriëerd naar zijn land van herkomst?

Volgens artikel 6 van de wet van 12 januari 2017 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen: « §1 (...) Tijdens de behandeling van het cassatieberoep is er slechts recht op materiële hulp nadat het cassatieberoep toelaatbaar is verklaard met toepassing van artikel 20. § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 ».

Volgens het wetsontwerp betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (Doe 51 2565/001): «Bovendien wordt gespecificeerd dat er opvang verstrekt wordt gedurende de periode tussen de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en de datum waar op het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State ingediend wordt. Deze oplossing, waarmee getracht wordt om de continuïteit van de hulp te waarborgen, is in overeenstemming met de rechtspraak van de arbeids- gerechten⁶ die het tegendeel strijdig achten met de geest van het arrest van het Arbitrage hof van 22 april 1998. Om het beroep op rationele wijze te kunnen voorbereiden en uitoefenen, moet de betrokkene tijdens deze overgangperiode een menswaardig leven kunnen leiden. Indien hem hulp zou onzegd worden, zou dit een daadwerkelijk rechterlijk beroep in de weg staan en een onevenredige beperking vormen van het recht om beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State ».

Volgens het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat : « B.32. Evenwel, vermits de wetgever, om een einde te stellen aan uiteenlopende interpretaties, de term « definitief » door « uitvoerbaar » heeft vervangen, wordt de vreemdeling de maatschappelijke dienstverlening onzegd, zelfs indien hij een beroep tot vernietiging - al dan niet samen met een vordering tot schorsing - heeft ingesteld dat hangende zou zijn bij de Raad van State.

B.33. Het staat aan het Hof te onderzoeken of een dergelijke bepaling met discriminerend is in zoverre zij, ten nadele van een categorie van personen, inbreuk maakt op het recht op maatschappelijke dienstverlening en op het recht op het daadwerkelijk uitoefenen van een jurisdictioneel beroep.

B.34. De procedureregels die voor de Raad van State van toepassing zijn, maken het mogelijk op korte termijn de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot vernietiging te verwerpen die kennelijk onontvankelijk of kennelijk niet gegrond zouden zijn (artikelen 12 tot 15 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State; artikelen 93 en 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State) Een dergelijke procedure maakt het mogelijk binnen een termijn die korter is dan die welke is bepaald in de artikelen 11, 22, 58 en 59 van de wet van 15 juli 1996, de beroepen te verwerpen die als enig doel zouden hebben het voordeel van de maatschappelijke dienstverlening onterecht te verlengen.

B.35. Aangezien er een procedure bestaat om de dilatoire beroepen weg te werken, is het overdreven daarnaast nog te bepalen dat het recht op maatschappelijke dienstverlening wordt ontnomen aan alle asielzoekers van wie de vordering werd verworpen en die om die reden een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten, terwijl zij de met toepassing van artikel 63/3 van de wet genomen beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voor de Raad van State hebben aangevochten.

B. 36. Gelet op de aard van de in het geding zijnde beginselen blijkt de aangevochten maatregel een onevenredige beperking in te houden van de uitoefening van de fundamentele rechten vermeld in B.33. Hij schendt derhalve de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ».

Uit artikel 6 van de wet van 12 januari 2017 en het arrest nr. 43/98 blijkt dat:

Het verzoek om internationale bescherming van een asielzoeker wordt pas definitief afgewezen nadat de Raad van State het in cassatie heeft afgewezen. - Tot het arrest van de Raad van State heeft hij opvang bij Fedasil.

En dit in naam van de daadwerkelijke uitoefening van het recht op een gerechtelijk en doeltreffend rechtsmiddel, teneinde een onevenredige beperking van het recht om een beroep in te stellen bij de Raad van State te voorkomen.

In het domein van de opvang en de sociale bijstand, verleent een cassatieberoep bij de Raad van State verzoeker rechten die impliceren dat het cassatieberoep een opschortende werking heeft op elke uitzetting, om het recht op een effectief rechtsmiddel te garanderen. De asielprocedure wordt pas definitief vastgesteld wanneer de Raad van State een uitspraak heeft gedaan.

Bovendien, wanneer het CGVS beroep indient tegen een arrest van Uw Raad die het voordeel van de internationale bescherming toekent, schorst dit beroep de toekenning van het statuut.

De billijkheid, zoals voorgeschreven door artikel 47 van het Handvest, de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie en het beginsel van gelijkwaardigheid vereisen in dit geval dezelfde oplossing.

Ten slotte volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie : « Derhalve mogen de procesregels voor de vorderingen die worden ingediend ter bescherming van de rechten die de justitiabelen aan de rechtstreekse werking van het recht van de Unie ontleen, niet ongunstiger zijn dan die welke voor soortgelijke vorderingen naar nationaal recht gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel), en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel) » (arrest van 5 juni 2014, Kone e.a., C-557/12, EU:C:2014:1317, punt 25 + arrest van 6 oktober 2015, Târçia, C 69/14, EU:C:2015:662, punt 27).”

2.2. Gans het betoog van de verzoekende partij is gesteund op de stelling dat de bestreden beslissing niet kan uitgevoerd worden zolang het door de verzoekende partij aangetekende cassatieberoep bij de Raad van State (tegen het arrest nr. 236 857 – zie *supra*) nog hangende is. De verzoekende partij meent dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte haar aanwezigheid op het grondgebied vergt, zo niet zou haar cassatieberoep zonder voorwerp worden verklaard. Aldus is artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) geschonden. In wezen wijst de verzoekende partij erop dat een beroep bij de Raad van State een opschortende werking moet hebben, hierbij verwijzend naar rechtspraak van het Hof van Justitie en het Grondwettelijk Hof, naar de artikelen 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 6 van de wet van 12 januari 2017 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, naar de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Zij besluit dat de billijkheid, zoals voorgeschreven door artikel 47 van het Handvest, de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie en het beginsel van gelijkwaardigheid geschonden zijn. De verzoekende partij haalt geen andere grieven aan ter ondersteuning van de overige aangevoerde schendingen van de in het kopje van het middel opgesomde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

2.3. De Raad dient vast te stellen dat gans het betoog van de verzoekende partij achterhaald is en niet langer actueel. Ter terechtzitting wijst de Raad erop dat de Raad van State op 8 oktober 2020 in de beschikking 13.995 het cassatieberoep van de verzoekende partij niet toelaatbaar heeft verklaard. De Raad vraagt aan de verzoekende partij welk belang zij nog toont bij haar grieven, nu de periode waarop zij zich meent te kunnen beroepen om de opschorting van de bestreden beslissing te vragen, verstreken is.

De advocaat van de verzoekende partij antwoordt dat zij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen actueel belang meer toont bij haar middel nu de Raad van State definitief heeft geoordeeld over het door de verzoekende partij aangetekende beroep.

Het middel is onontvankelijk.

Bijgevolg is het beroep onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN